

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καί μ' ἐμνεὶ πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνδεκα Σεπτεμβρίου.
νικη λαοῦ κυρίου.

Μαυρίλας φρίκη, λαὸς καὶ νίκη.

Ἐπεσαν τάρχοντιλίμα, καὶ γεραίρει νέον ἄνδρα
μιά κυρίαρχος φωνή,
καὶ κατὰ μαυροσ θρηγεῖ
κάθε κόμης ἀπὸ σῶν, κάθε σκύλος ἀπὸ μάνδρα.

Πᾶνε τᾶστε ντοῦα εὐ,
ζήτω ζήτω τοῦ λαοῦ.

Ὁ λαὸς στεφανηφόρος τὸν Μερκούρη τοῦ ριλεῖ,
τὸν Μερκούρη τοῦ προβάλλει,
μὲ τὸ στόμα τοῦ λαλεῖ
καὶ μὲ τὴν καρδιά τοῦ πάλλει.

Ὁ λαὸς μὲ τὴν εἰκόνα τῆς ἑκτικῆς τοῦ λιβενητῆς
σχιζεῖ τίτλους, ρίχνει τζάκια νυσταγμένης ἀρχοντιᾶς,
ὁ λαὸς ἐπαναστάτης νέου ἄνδρα συγκαλεῖ,
κι' ὅπως σήμερα μιάς νίκης τὴν γὰρ τρανολαλεῖ,
ἔτσι μὲ πατριδος πόνο μεγαλόκαρδος μιά μέρα
τοῦ πολέμου τοῦ τὸ στίγμα νὰ ξεπλύνῃ πέρα πέρα.

Τραγοῦδιὰ μερικὰ κομικοτραγικὰ.

Κυριακὴ ἡμέρωσε, τῆς ἐκλογῆς ἡμέρα,
κι' ἀντιλαλοῦσαν οἱ γιοιοὶ καὶ τὰ βουνά κι' ἡ ξέρα.

Μπουμπουνητὰ μπουμπουνίζαν,
κουδούνας ἐκουδούνιζαν,
παντιέρας ἐκυμάτιζαν, κακὸ καὶ βουρλισία,
καὶ σάλπιγγες ἐσάλπιζαν δευτέρα παρουσία.

Μεγάλῃ κοσμηγαλασίᾳ,
βοῆς ἀνδρά καὶ βρισιᾶ,

Ἐτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἴστον ψεύτη τὸν ντουνητῆ

Πούντος δεκάσα κι' ἑβδομήντα τρία,
πάει τόσος ἄλλος, τόση φασαρία.

οἱ σβέρκοι ξεσθερκώνοντο,
ἀφρίζαν τὰ στόματα,
μαγκούραις ἐσηκώνοντο,
γκάπ γκούπ ξυλοφορτώματα.

Λαοῦ φουσκῶναν ρεύματα,
σαλιάριζαν σαλιάρηδες,
ἀπὸ παντοῦ στρατεύματα,
πεζοὶ καὶ καβαλάρηδες.

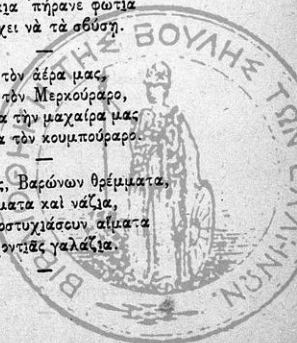
Κάθε πολέμαρχος λυσσᾶ
καὶ τρέχει μὲ τσικοῦρι,
βαρεῖτε τὸν Ἐτὴμ Πασσᾶ,
τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη.

Κτυπήσεται τὸν ἐμμανεῖς,
στὰ πόδια μᾶς ἐστράγγισε,
κι' ἔβαλ' ἐμπρὸς τοὺς εὐγενεῖς
καὶ τοὺς ὑπερραγγισε.

Ἐμπρός! βαρεῖτε τοῦ ἴσ' αὐτῆ,
σέρνει λαὸ μελίσσι,
τὰ τζάκια πήρανε φωτιὰ
καὶ τρέχει νὰ τὰ σβύσῃ.

Ἐκοψε τὸν ἀέρα μας,
βαρεῖτε τὸν Μερκούραρο,
καὶ φορὰ τὴν μαχαίρα μας
καὶ φορὰ τὸν κομπουράρο.

Ἐμπρός, βαρῶνων θρέμματα,
μὲ σείσματα καὶ νάζια,
πρὶν προστυχίασαν αἵματα
τῆς ἀρχοντιᾶς γαλαξία.

Ἐμπρός, τούφεκι και σπαθί,
και κάνετε γιουρούσι,
πριν σάν κι ἑμάς παπουτσωθή
ζυππόλυτο λεφοσί.

Δώστε σπαλιέρα δυνατή,
πριν πάρουν τίτλους Δόγη,
πριν γίνουν ἀρχοντες αὐτοί
κι ἑμεῖς τὸ σκυλόλογι.

Βαρεῖτε τους τοὺς πρόστυχους, ὅπου μυρίζουν σκόρδα,
κι ἂν μαυρισθουν οἱ Λόρδοι σας κακὴ θά πέση λόρδα.

Κυριακὴ ζήμερωσε,
Θεούλη μου τί θρήνος!....
τὰ μούτρα του αἰδέρωσε
κάθε Βιλλαρδούνος.

Κι' ἐπρόσμενε καμαρωτὸς
τὴν νίκη τοῦ Μικέλη,
γιὰ νὰ χορέψη φτερωτὸς
τὸ ντόπιο τὸ καγκέλι.

Κι' ὁ κύριος Καραμπουρνός,
πρώτος τρανὸς μὲς ἄστους τρανεὸς
και τῶν Βαρώνων βράχος,
μέσα ἄστο πέλαγος βουτᾶ
μὲ λεζονταρίσια βογηγιά
σάν φλογερὸς ναυμάχος.

Κι' ἠλάλαξεν Ἀνατολή
κι ἠλάλαξε και Δύσις:
ἀνάσκουμπώσου, Νικολή,
ντουσιᾶ νὰ μπομπαρδίσης».

Κι' ὁ Καραμπουρνός φρουάττων
και πελάγη συνταράττων
ἐσηκώθη ἄστα πανιά,
χαλασμοὺς προαναγγέλλει
κι ἄπ' τὸ σπῆτι τοῦ Μικέλη
μπομπαρδίζει τὸν ντουσιᾶ.

Κι' ἀνοῖξε τῆς μποκαπόρτας τὸ παιδί τῆς μπαταρίας,
τοῦ πυρός και τοῦ σιδήρου,
κι ἔφυγε κι' ὁ καρχαρίας
ὁ μεγάλος τοῦ Φαλήρου.

Μωρὲ γειά σου, Λεβιδάχη,
ἔπεσε τὸ Σκαριδάκι,
ὄχι τῶν Τούρκων συφορέλια,
πᾶνε και τὰ Δαρδανέλια.

Σώθηκαν τὰ χωρατὰ,
μπάμ και μπούμ μπομπουνητὰ,
ἔφερες παντοῦ χαλάστρα,
Ποσειδῶν τῆς ἔκλογης,
και τῆς Πρέβιζας τὰ κάστρα
σφωριαστῆκαν κατὰ γῆς.

Και κόσμος ἔκλαψε πολὺς
γιὰ τὸν Μερκούρη τὸν φτωχὸ
σάν ἀναψε κι' ὁ Νικολής,
ποῦναι μπουρλότο μοναχό.

Ἐβράδρασε κι' ἄλλοιμονο σὲ μούτρα κανακάρικα,
ἐβράδρασε κι' ἔλυσασαν πολλὰ σκυλιὰ λιμάρικα.

Ἐβράδρασε κι' ἀνάψανε βεγγαλιὰ ντουζίνιας,
κάτω τὰ τζάκια φώναζαν και φλογερὰς κουζίνιας.

Νίκη, Λαὸς, Μερκούραρος, ἄστους ἀρουραίους φολα,
τάχ τουγκ και κάθε τέντζερης και κάθε κατσαρόλα.

Ἐβράδρασε κι' ἐγγήκανε ἄστους δρόμους Ἀραπάκια
και τετζερῆδες κύλισαν κι' εὐρήξαν τὰ καπάκια.

Μὲς ἄστ' ἄλλα τὰ λαλούμενα φουσῶσαν κι' ἄκαρινα,
χιλιμιντριζάν κι' ἄλογα και δὸς του καββαλίνα.

Ἐβράδρασε κι' ἐτρέπωσε τὸ κάθε σαλιγγάρι
κι' ἀχνίζωντας ἐπήγαινε περίφωτο φεγγάρι.

Φεγγάρι, φῶς εἰς τοὺς στραβοὺς γιὰ νὰ πηγαινῶν ἴσα,
φεγγάρι, φῶς γιὰ τὸν λαὸ και γιὰ τοὺς Λόρδους πῖσσα.

Φεγγάρι, ποῦ σκοτεινίσαε τὸ φῶς τῶν ντιλικάτων,
φεγγάρι, ποῦ τοὺς ἔσφιξαν τὰ φεγγαριάτικὰ τῶν.

Ἄσπρος ἄσπρος ὁ Μερκούρης
κι' ὁ Καραμπουρνός μουντζούρης.

Γιὰ τὸν Σπύρο πεταλούδιας
και λευκὰ περιστερῆκια,
γιὰ τοὺς Λόρδους καλιακούδιας,
νυκτερίδες και κοράκια.

Γιὰ τὸν Σπύρο τὰ βιολιά,
γιὰ τὸν Σπύρο τὰ λαγούτα,
γιὰ τὸν Σπύρο τὰ φιλιὰ,
κύρ κουμπάρε, τείναι τοῦτα;

Μερκούραρος, ἐβράχνιασε τοῦ κόσμου τὸ λαρύγγι,
χιλιάδες στόματα φιλεῖ, χιλιάδες χέρια σφίγγει.

Μὲς ἄστο Μερκούρη μιὰ βοή λαοῦ μυριοφῶνου
κι' οὔτε φωνή κι' ἀκράσις ἄστο σπῆτι τοῦ Βαρώνου.

Ὁ κύρ Μικέλης βλέπωντας τὰ μαδρα τὰ περίσιμα
ἔκλεισε τὸ σαλόνι του κι' ἐπήγε ἄστα Πατήσια.

Και σάν ἐπήγαν νὰ τὸν βροῦν τὰ τζάκια τὰ πεσμένα
βρῆκαν τὴν πόρτα σφωλιατῆ και τὰ κλειδιὰ παρμένα.

Οἱ Βαρωνέτιοι τᾶχασαν — πῆς το πουλί μου πῆς το —
σάν εἶδαν ἄκυρο χαρτί τὸ κάθε μανιφέστο.

Οι Βαρωνέτοι τάχασαν ὅσῃς ἐκλογῆς τὴν φέστα
κι' ἀπὸ τὰ μαθρα κράτησαν καὶ γιὰ τὴν ἄλλη φέστα.

Ὁ τρομερὸς Καραμπουνοὺς τρομάζει μὲ τὰ θούρια
καὶ βλέπει μὲς ὅτ' ἐν ὕπνῳ του πῶς μπομπαρδίζει φρούρια.

Ὡ σφυρικτρῶν σφυρίγματα καὶ βρόντοι τενεκέδων,
ποῦ παλαβώσατε ταύτ' ἐκ κυρίων καὶ λακιδῶν.

Ὅτ' ἀ σπήτια τῶν Ἀττικαρχῶν περιπολοῦν Οὐσσάροι
μὴν πᾶν καὶ τὰ κουρσέψουνη ζυππόλυτοι κουρσάροι.

Μήτε κουρσάρος φάνηκε, μήτ' ἓνας καυγατζῆς,
μόνο τὰ τενεκέδωσε λαὸς χωρατατζῆς.

Κι' οἱ Βαρωνέτοι φώναζαν: «γαῖρ' ἐκλογῶν παλαιστρα»,
κι' ἐξύσανε τὴν κούτρα των,

κι' ἐγίνηκαν τὰ μούτρα των
ματάκια μου ξυρόροδο καὶ χαβιαρμανέστρα.

Καὶ τότε τῶν Ἀττικαρχῶν ἄξῃς ἠκούσθη ὄρηος
κι' ὁ Δόγγης ὁ Σιμόπουλος ᾄδουρετο κι' ἐκείνος.

Γλυκύτατε Μικέλη μου, γλυκύτατόν μας ἔαρ,
δλους μᾶς ἐσκυλόπνιζαν εἰς μαύρων ψήφων φρέαρ.

Ὅσα σκάρωσα γιὰ σένα
δλα πῆγανε χαμένα.
Σουστειλ' ἄρμα, κύρ Μικέλη, Καραβάλου ντρατακτό,
ποῦ τῆς Ἀραπιᾶς φοράδες τὸ γοργάσεριαν ὀκτώ,
ἔωδεψα γιὰ καρτσάδες,
μῆπκα σ' ἔξοδα μεγάλα,
σουστειλα καὶ γαλατάδες

μέ γιαούρτι και μέ γάλα,
μοστρα του μεγάλου κόσμου
ἀπό γένος κι ἀπό στάνη,
κι ἤλθε κι ὁ γραμματικὸς μὲν
προσφωνήσεις νὰ σοῦ κάνη.

Μὲ τὴν κάλην τοῦ Μερκούρη
μ' ἐπίασε κακὸ μπουρί,
κι ἔγινε τοῦ Δόγ' ἡ μούρη
σὰν Βενετικὸ φλουρί.

Τρὶς ἀλοὶ μας κι' ὠμήνα,
πᾶνε τὰ λεπτὰ χαμένα.
Νὰ τὸ σπῶ τῶν ἐν τέλει,
νὰ κι' ἡ διαθήλωσις,
τώρα φαίνεσαι, Μικέλη,
σὰν ἀποκαθλωσις.

Γράψε μου γιὰ νὰ σοῦ γράψω,
κλάψε με γιὰ νὰ σὲ κλάψω,
ὄλα σουρ και βερεσέ,
ἀσπρίσέ με νὰ σ' ἀσπρίσω
μὲ γιαούρτι σακκουλίσω,
τῆς βεδούρας, τοῦ κεσέ.

Κλείσε τὰ στωμύλα χεῖλη
καὶ τὸ μαυρο σου μαντύλι
στεῖλε μου νὰ σοῦ τὸ πλύνω
μὲ τὰ δάκρυα τοῦ χύνω.

Τραγοῦδι λέω θλιβερό,
κάνω τὸ δάκρυ μου νερό,
τὸ σάλιο μου σαποῦνι,
θλιμμένο μου πιτσούνι.

Σκοῦζε και σὺ σπαρακτικὰ
γιὰ τῆς μαυρίλας τὸν καῦμό,
τὰ φῶτα τὰ βεγγαλικὰ
μᾶς ἐκάθισαν στὸ λαϊμό.

Βλέπω μαύραις μολυβιαῖς
στὰ χαρτιά μου τὰ λευκα,
μᾶς ἐκάνανε προβιαῖς
καὶ γιὰ πούλημ' ἀρνιακά.

Ἦσαν δρόμο τὰ κοπέλια
τῆς δειλῆς περπατησιᾶς.
Ἰβγήκανε ξυνὰ τὰ γέλοια
κι οἱ χεροὶ τῆς Κηρισσιᾶς.

Τοῦς θυμοῦμαι και σκιρῶ
μὲ ποδάρι Ζλάπικο,
τότε χόρεψα συρτό,
τώρα Σουφαράπικο.

Μᾶς ἐπότισαν χολή,
μᾶς ἐδρόσισαν μὲ ζῦδι,
σεκλεντιστήκα πολὺ

καὶ θὰ πάω γιὰ ταξεῖδι.
Μικελάκη σὲ φιλω,
κατευόξω μου καλό.

Ἐφυγε μὲ τῆς μαυρίλας τοὺς καθυμούς ὁ κακομοῖρης,
πάει γιὰ νὰ δῶ ἴστην Νάζο μήπως μαύρισε κι' ἡ σῆμυρις.

Μὲς στὸς σάλους τῆς ἀντάρας, τῆς βοῆς, τῆς τρικυμίας,
καὶ τὰγάματα μιλῆσαν τῆς χρυσῆς Ἀκαδημίας.

Καὶ ἴστην Ἀθῆνᾶ φωνάζει μ' ἓνα βλέμμ' ἀκτινοβόλον
ὁ χρυσότοξος Ἀπολλων.

Ἀθηνόδρα μου, τῆς λέγει, δὲν τὰ ξέρεις τὰ μαντάτα;
μαύρισαν τὸν Ἀθηναῖο τῆς Ἀθήνας τὰ φουτάτα.

Κι εἶπε τότε κι' ἡ γλαυκώτις: «πὼς σοῦ φάνηκε τὸ νεό,
γεῖτόνά μου φωτοδότη,
νὰ μουρίσουν Ἀθηναῖο
καὶ ν' ἀσπρίσουν Κρανιδιώτη;»

Τέτοια λέγ' ἡ θεία κόρη και τὸ δόρυ τῆς τινάζει,
κι ἄρχισε νὰ τραγοῦδῆ
γιὰ τὸ ντόπιο τὸ παιδί

μὲ τὴ ντόπια κουκουβάγια, ποῦ στὸ κράνος τῆς κουρ-
(νιάζει.

Τελείωσαν τῶν ἐκλογῶν τρεχάματα και φέσταις,
τὰ τζάκια ποῦ κορώσανε τὰ σβόνου πυροσβέσταις.

Τοῦ πετρελαίου πνεκὲ κι' ὁ Φασουλῆς ἐκτύπα
κι εἰς ὄλων ἐσκοῦζε ταῦτιά:
«τὰ τζάκια ἔπῃσαν φωτιά,
καὶ τρέξετε νὰ φέρετε νερό τοῦ Σουμαρίπα».

Πᾶν ἡ φουρτούναις, πέρασαν, ἀρχίζουν ἡ μπουνάτσαις
καὶ μὲς σὲ κάρρα σκουπιδιῶν Συμβούλων βλέπω φάτσαις.

Τῶν Καρναβάλων τάρματα τὰ ρίχνουν μὲς σ' ἀχοῦρα
καὶ ἴστην Ἀλάσκα τᾶτα του τὰ στέλλουν γιὰ γαιδούρια.

Κοιμούνται Λάρδοι και Λαῶς, πεῖθο και καββαλαρήδες,
τὰ σύμβολα τῶν ἐκλογῶν σαρόνου σκουπιδιάρηδες.

Κι εἰς ἡ Καλλιπερῆς, τῶν Ρωμηῶν γιγάντειον μοντέλο,
ἐβγήκε πρῶτος Σύμβουλος μὲ τὸ ψηλό καπέλο.

Κι ὁ Περικλέτος γυρίζει
κι ἐφώναζε κι' ἐσφύριζε,
κι ἄλλοκοτοὶ συλλογισμοὶ μὲς στὸ μασαλό του μῆχαν
κι ἔστειλε ρετινόλαδο σ' ἐκείνους ποῦ δὲν βγήχαν.

Ὁ τῶσον ἀνοικτόκαρδος και τῶσον ντιλικάτος,
ὁ Βουλευτῆς ὁ Συριανός, ὁ και Μαυροκορδάτος,
τοῦ Γιαννοπούλου ἰδιόλιξε τὴν κόρην Εὐγενίαν,
ἐξήγουναι εἰς καλλονὴν κι' εἰς ἀρετὰς σπανίαν,
τὴν ἀδελφὴν τοῦ Περικλή, καλὰμου σθεναροῦ,
κι εἰς αἰσθημα και φρόνημα και πάθος φλογεροῦ.
Κι ὁ Φασουλῆς θερμὰς εὐχὰς μυριάς συνενόη
κι αὐτὸς μὲ στέφανα χρυσὰ τοῦς χρυσοστεφανόνει.